

קולנוע

סרטים

יוליה קארדינלה

בפרברי נאפולי מכינים בשבועות האחרונים גירסה חדשה של רומיאו ויוליה גם היא מתוקת ומשופצת לצרכי השעה. עם קלאודיה קארדינלה בתפקיד הראשי. הסיפור מתרחש הפעם בתחילת המאה

קלאודיה קארדינלה
פרברי נאפולי

ולמען האמת, הושפע הסרט יותר מסיפור הפרברים מאשר משקספיר, כשיליה נופת לת קורבן לפירחחי הרחוב של שכונת העוני הנאפוליטנית. הסידי הרומנים הנואשים ודאי ייהנו.

תדרוך

תל-אביב

*** נשיא על הכוונת (אלנבי, ארצות-הברית) — סיפור דמוי מרתק על נסיון התנקשות שלא היה ולא נברא. בר גראל דה-גול. למרות שהסוף ידוע (הרי דה-גול מת במיטחו), מצליח הבמאי זינגמן למתוח את הצופים ללא הרף, עד הרגע האחרון.

*** הכוונת עם הנעל השחור (גורדון, צרפת) — מהתל-יריגול, שר בה שירותי ביון שונים מתבלבלים כיני הם בגלל הופעתו הבלתי-צפויה של מטיקאי תמהוני. מבר.

*** הדראקון (אסתר, ארצות-הברית) — סרט "קאראטה" קצת יוצר משוכי לל מן הרגיל, בהשתתפות אמריקאית, עם קורטוב של עלילה ורמזים לגזענות, ריגול ואירגוני-פשע בינלאומיים.

ירושלים

*** המקצוענים (אורנע, ארצות-הברית) — מערבון מעולה, המשלב בהצלחה רבה את השלישות והנוטים המקי סיקאיים, עם הערות פוליטיות מסוקחות על התערבות אמריקאית במדינות אחרות. עם לי מארוווי, ברט לאקסטר, רוברט רייאן וג'ק פאלאנס.

*** מוגעים (ירושלים, שוודיה) — מי שיש לו סבלנות לברגמן יכול לראות את אחד הנסיונות הפחות מעמיקים שלו, לעמוד על תיסכוליו של יהודי הכורע תחת מעמסת מסורת ושואת עמו. לבין שוודית נאה ובריאה.

חיפה

*** הקרליק הלבן (אורה, צרפת) — לואי דהפינס ובורביל המנוח, בסדרה ארוכה של הצחקות להרגעת עצבים.

במינזר: עכוז קדוש

לאו, יהיה אגרוף הברזל של הכנסייה במימסד החילוני, וכל עכוז שיצבט יהפוך מייד לעכוז קדוש, בסיוע שירותיו האדיבים של הקרדינל.

קלרמן והאסי: 2 מן הנוכחות

לראות את הסרט כדי לשקוע באשליות מתוקות על מיפלט מזוועות העולם, אינו יכול להאמין אף לרגע בכל החצנה הזאת.

בראון וגלובר: שחור אוכל לבן

הסאדיסט, מארטין לאנדאו, מ, משימה בלתי אפשרית, מתבזבז בתפקיד קטן-יחסית של רבי-בלים סוג ב', וחולי-הנוסטאלגיה יכולים לפגוש בנבל ותיק מאוד בקולנוע, סטימן מקיאל, בתפקיד פעוט של "סנדק" המשחק גולף.

הנשיא אוהב

עכוזים

הבו נשים לסנאטור (בנייהר, דה, תל-אביב, איטליה) — לאנדו בוואנקה, מטורף-המין האהוב ביותר על איטליה, רוכב שוב. הפעם בתחושת של פולי-טיקאי, חניך הכנסייה, המתנזר מנשים, כדי שיוכל להפנות את כל מאמציו לתפקידיו הציבוריים.

מתנזר מנשים? כמובן שזה בלתי-אפשרי, כשהמדובר בבואנקה. ולכן, כבר בסצינה הראשונה מסתבר שמתחת לחזות מאופקת וקדושה, פועלת תת-הכרה שטנית. אך מופיע בסביבה עכוז נשי, מייד מופעלת יד ימין ומתבצעת צביטה חגונה. וזאת שעה שבואנקה מועמד להיות לא פחות ולא יותר מאשר נשיא הרפובליקה האיטלקית.

מובן שמצב כזה הוא בלתי-ניסבל. סחטנים צצים מייד באופק, ובואנקה נמלט למינזר, שם הוא מקווה להיגמל מן המינהג הנפסד. אלא שהמינזר מלא נזירות, ומה שקורה שם, בדמיון ובמציאות של הסנאטור האומלל, קל מאוד לשער, אם זוכרים את סרטיו הקודמים של "הגבר הארוטי".

בקיצור, קומדיה מינית שיגרתית למדי, המצטיינת בתכונה בולטת אחת: ארסיות אי-קצף בתיאור כל מה שקשור לכנסייה. לעומתה, נראית אמילו המאפיה כאי-קשור למינהג הערזה סוציאלי. תחת יד הברזל של קרדינל קשור (ליונל סטאנדר) הופכים לא רק יריבי הכנסייה, אלא גם סתם מפריעים אפשריים, לפוחלצים, הלכה למעשה, ובסצינה מאקאברית במיוחד פוגש בוואנקה את כל אלה שליוו אותו בדרך, בדמות פסלי קדושים המעטרים את אחת הכנסיות בעיר הנצחה. כל זאת, משום שהכנסייה אימנה את הסנאטור הנכבד להיות נשיא, זממה את כל המימיות הדרושות כדי להשיג לו קולות בפרלמנט, ושום שיגרון פרטי של האיש לא יעזור. בין אם ירצה ובין אם

שאנגרי-לא

הלך לאיבוד

האופק האבוד (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) — "האופק האבוד" של ג'יימס הילטון,

הוא התנ"ך של חולי-האשליה. העמק האוטומי בחרי טיבט, בו שוכן "שאנגרי-לא", גן-העדן עלי אדמות, שם נש-מרים ערכי האנושות הנשגבים ביותר בתוך חברה סגורה, הממתינה עד שהעולם יישטף בכל הזוועות, ויהיה מוכן ומזומן לקלוט את התורות הנאורות שמטפחים בנוח זה, שילחב דמיון המונים לפני 40 שנה, והיה לסרט רב מכר ב-1937, כאשר פרנק קאפלה ניסה להביא אל הבד, בכל הרצינות, את הפילוסופיה הילדותית במיקצת של הילטון. שנים חלפו, השקפות עולם השתנו, וה"האופק האבוד" חוזר עתה לבד בצורת מחזמר רב-מימדים, המבליט את כל הצדדים הפשטניים של הספר, ומורח אותו בידיאלוגים שדומים ועייפים, ובמיזמונים שנשמעים כשאריות מכל מיני דברים אחרים וטובים יותר, שכתב בורט באכרד בעבר. אוסף עצום של שחקנים מכל המינים, כולל פיטר פינץ, מייקל יורק, סאלי קלרמן (בעלת-השפתיים הלוחטות מ"מאשי"), אולביה האסי (ז'ולייט של ז'פירלי), שארל בואייה, ג'ון גילגוד וג'ורג' קנדי, נאבקים עם תפקידים מעוררי גי' הוך בבומבסטיית החלולה שלהם. כך שאפילו מי שרוצה

שחור

על לבן

אקדה שחור (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שדור גל בהשקפה כי המיפלט הטוב ביותר מן החדשות, הוא חיון-דמים בהיקף גדול, ימצא את מבוקשו בסרט זה, שאינו חוסך באלימות וגוויות.

גיבור המעשה הוא בעל מועדון-לילה כושי (ג'ים בראון) הנלחם במאפיה כולה, כדי לנקום את מות אחיו. אם בכמה מן השלבים הראשונים של הסיפור נדמה כאילו הבמאי הבריטי רוברט הארטפורד-דייויס מנסה לעמוד קצת יותר ברצינות על היחסים הבין-גזעיים באמריקה, הרי עז מהרה הוא נסחף בקצב הקדחתני של האלימות, מדלג ממירדף-מכוניות להצגות בריונות, מסחיטת מידע בכוח לרצה בדם קר, ואין לו מנאי למחשבות רציניות, או אפילו לסבירות עלילתית. הדבר מגיע לשיא בסצינה האחרונה, כאשר בראון מתהלך בתוך ברד של כדורים הניתכים עליו מכל עבר, ואין זה כלל מפריע לו לחסל את כל כנופיית המאפיה הלבנה, כשהנוק, מצידו, מסתכם בכמה כוויות קלות.

ג'ים בראון, כוכב הראגבי האמריקני שהפך לכוכב קולנוע, מתאים בהחלט מבחינה פזיית לתפקיד. והוא מתנפל על יריביו באותו מרץ שאימין פעם את פריצותיו על מיגרש הספורט. ברוס גלובר מספק כרגיל את דמות הפושע